

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **M. V.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Bechyněm
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2020, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 7. 2019, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byly dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty jako nedůvodné námitky žalobkyně proti provedení záznamu bodů v její evidenční kartě řidiče a tyto záznamy byly potvrzeny.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, spočívající v rozhodnutí jiných správních orgánů ve shodných věcech (zejména pak rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, které bylo přílohou doplnění odvolání), a narušil tak legitimní očekávání žalobkyně a rovnost účastníků řízení před zákonem. Žalovaný se měl zabývat způsobilostí jednotlivých podkladů, na základě nichž jsou zaznamenávány body. Oznámení policie o tom, že měla žalobkyně spáchat přestupek, a že bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, není dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká. Z přiložených rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 vyplývá, že tato nesplňují dostatečnou individualizaci skutku. Naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971 je zřejmé, že byly dodrženy zákonem stanovené požadavky. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaném správním orgánem odpovídal přestupce. Přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, či „*jízda na červenou aj.*“. Dále žalobkyně namítá jednotlivé nedostatky u kolonek č. 1-4, 5, 6, 7, 8-9 pokutových bloků ze dne 10. 2. 2014 a ze dne 30. 7. 2013 a nedostatky pokutových bloků ze dne 13. 11. 2012 a ze dne 24. 4. 2012. Dle žalobkyně nejsou pokutové bloky způsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek bylo uložena pokuta v blokovém řízení, přičemž tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že u všech námitkami napadených záznamů bodů vycházel jak z oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, tak z kopií příslušných bloků na pokutu, jejichž způsobilostí pro záznam bodů se zabýval. Pouze ve vztahu k záznamu provedenému ke dni 5. 12. 2006 nebyl z důvodu skartace do spisu doložen blok na pokutu, a tak vycházel pouze z příslušného oznámení Městské policie Brno. Tento postup byl v souladu s judikaturou, neboť žalobkyně vůči tomuto konkrétnímu oznámení, případně vůči bloku, neuplatnila žádné konkrétní námitky (a nečiní tak ani v žalobě), a oznámení je dostatečně průkazné a svědčící o oprávněnosti provedeného záznamu bodů do registru řidičů. Navíc se nejedná o záznam, který by měl vliv na dosažení celkového počtu 12 bodů. Žalobní námitky směřující do náležitostí bloků na pokutu se zcela shodují s odvolacími námitkami, jedná se o typizované obecné námitky, většinou bez jakékoli opodstatněné konkrétní souvislosti s příslušnými bloky. Rozhodnutí jsou z hlediska záznamu bodů zcela jednoznačná a srozumitelná, přestupky jsou v nich vymezeny konkrétními, individualizovanými jednáními. Na rozhodnutích je uvedeno, kde mělo ke

spáchání přestupků žalobkyní dojit, přičemž ve spojení se zákonnými ustanoveními na nich uvedených je zcela zřejmé, že sankcionována byla jednání na pozemních komunikacích. Odkaz na rozhodovací činnost jednoho, resp. dvou krajských úřadů a jednoho městského úřadu nelze považovat za prokázanou ustálenou, dlouhodobou a jednotnou praxi správních orgánů zakládající legitimní očekávání. Správní orgán není těmito rozhodnutími vázán. Posouzení způsobilosti podkladů pro záznam bodů v řízení o námitkách žalobkyně vychází z konkrétních skutečností daného případu, kdy toto posouzení se opírá o dlouhodobě konstantní judikaturu. Princip předvídatelnosti zajišťující tzv. materiální rovnost tak nemohl být porušen.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Předně považuje zdejší soud za nutné předeslat, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož žalobkyně námitky o *„nerespektování odvolacích důvodů“* a o tom, že žalovaný *„zcela ignoroval předložené důkazní prostředky“* uplatňuje zcela nekonkrétně, může na ně soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině (k souvisejícím konkrétnějším tvrzením uplatněným v jiných částech žaloby se pak soud vyjádří při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů). Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobkyně sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobkyni znění žalobních námitek.
6. Soud nepřisvědčil obecnému konstatování žalobkyně o tom, že by žalovaný nerefletoval odvolací důvody. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobkyně i konkrétní úvahy žalovaného. Krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil. Žalovaný se podle zdejšího soudu vypořádal se všemi námitkami žalobkyně vznesenými v odvolání, a byť neodpověděl explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč námitky nepovažoval za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, *a contrario*) a proč shledal předmětné pokutové bloky způsobilými podklady pro provedení záznamu bodů v registru řidičů.

7. Stejně tak považuje soud za nedůvodnou povšechně vznesenou žalobní námitku o tom, že žalovaný „*zcela ignoroval předložené důkazní prostředky*“. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že obsah prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí plně odpovídá podkladům obsaženým ve správním spisu. Ostatně ani sama žalobkyně neupozorňuje na žádný konkrétní podklad či konkrétní navržený důkaz, který by byl správními orgány opomenut. Doplnění odvolání žalobkyně ze dne 18. 8. 2019 neobsahuje, v rozporu s jejím tvrzením, žádné přílohy ani žádné návrhy na provedení dokazování. Žalobkyně v doplnění odvolání toliko obecně hovořila o odvolacích řízeních vedených „*Krajskými úřady Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje*“, v souvislosti s tímto tvrzením však neuvedla žádnou konkrétní skutkovou skutečnost vztahující se k právě projednávané věci, ani nenavrhla provedení žádného důkazu. Žalovanému tedy ve věci přezkumu předmětného prvostupňového rozhodnutí nebyly předloženy žádné důkazní prostředky, kterými byl povinen se zabývat. Rozhodnutími správních orgánů, které žalobce předložil, nebylo vůbec na místě provádět dokazování, neboť jimi měl být podpořen toliko právní názor žalobce (s ohledem na interpretaci a aplikaci zákona provedenou správním orgánem v jiné věci). Předmětem dokazování mají být toliko skutkové okolnosti (nikoliv výklad právního předpisu) týkající se dané konkrétní věci.
8. Odkazuje-li žalobkyně na rozhodovací činnost Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či Městského úřadu Písek, nad rámec výše uvedeného soud dodává, že taková rozhodnutí nemohou sama o sobě vyvrátit obsah jednotlivých pokutových bloků, resp. jednání, kterých se žalobkyně dopustila. V této souvislosti neobstojí ani odkaz žalobkyně na kopie pokutových bloků týkajících se jiných přestupců v jiných řízeních. Ani v tomto případě žalobkyně neuvedla jednoznačnou skutkovou spojitost s projednávaným případem. Závěry vyplývající z rozhodnutí jiných správních úřadů ohledně způsobilosti podkladových rozhodnutí nelze bez znalosti správního spisu, resp. skutkového stavu v daných věcech, shledat jakkoli použitelnými v nyní souzené věci.
9. Jak žalovaný správně poznamenal, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, potažmo Krajského úřadu Jihočeského kraje či Městského úřadu Písek nejsou pro žalovaného závazná. Žalovanému nelze vytýkat nerespektování odvolacích důvodů či ignorování předložených důkazních prostředků spočívajících v rozhodnutích jiných správních orgánů v typově obdobných záležitostech. Na námitky žalobkyně ohledně odlišné rozhodovací činnosti Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje žalovaný reagoval na str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí a přesvědčivým způsobem se s nimi vypořádal. Je nutno odlišovat nevypořádání námitek od nesouhlasu žalobkyně se způsobem, jakým byly vypořádány.
10. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně o tom, že je nesprávný argument žalovaného, že přestupce dal svým podpisem souhlas s daným druhem projednání věci a správností takového rozhodnutí. Žalobkyně uvádí, že za správnost rozhodnutí nemůže odpovídat přestupce, neboť po něm nelze požadovat, aby jeho znalost práva byla na takové úrovni, aby posoudil správnost rozhodnutí, upozornil na případnou nesprávnost a žádal její nápravu.
11. V projednávané věci byly všechny přestupky žalobkyně projednávány v blokovém řízení dle zákona 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „*přestupkový zákon*“). Podle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 183/2016-38) potvrzené usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As

21/2010-65, je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je individuální správní akt, kterým se obviněný z přestupku uznává vinným a ukládá se mu povinnost zaplatit pokutu. Tímto aktem je pokutový blok, kterým se blokové řízení zároveň začíná i končí. Okamžikem podepsání pokutového bloku pachatelem přestupku nabývá toto rozhodnutí právní moci, blokové řízení tak splývá s rozhodnutím v něm vydaným. Dle uvedeného usnesení rozšířeného senátu (bod 32) „*povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně [...] zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn [...]. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku*“.

12. Podmínkami přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podle § 84 odst. 1 přestupkového zákona jednak spolehlivé zjištění přestupku a jednak skutečnost, že osoba, která se přestupku dopustila, je ochotna pokutu zaplatit. V případě, že by ten, kdo se dle názoru správního orgánu přestupku dopustil, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba posuzovat otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v „běžném“ správním řízení. Zahájení takového správního řízení o přestupku je tedy fakticky v dispozici té osoby, jež se přestupku dopustila, byť je zahajuje správní orgán. Právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby správní orgán spáchání přestupku prokazoval a aby bylo prováděno důkladnější skutkové i právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že taková osoba buď 1) považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo 2) přestupek nemá za prokázaný, nesouhlasí se zaplacením pokuty a využívá tak svého práva, jež jí nelze odeprít, na zahájení správního řízení o přestupku.
13. V tomto případě však žalobkyně všem pokutovým blokům připojila svůj podpis, čímž (v rámci své dispozice) rozhodla o projednávání přestupku v blokovém, resp. příkazním řízení na místě a nikoli v „běžném“ správním řízení. Svým podpisem tedy žalobkyně souhlasila s projednáváním přestupku v blokovém, resp. příkazním řízení na místě a projevila ochotu zaplatit pokutu. Rozhodnutí připojit svůj podpis bylo čistě v dispozici žalobkyně. Zdejší soud je toho názoru, že přirozenou reakcí toho, kdo bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned při dané kontrole uvést skutečnosti, které by jej podezření ze spáchání přestupku zbavily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-64). Žalobkyně se však proti tvrzenému porušení zákonných pravidel při kontrole policií neohradila a projednání tvrzeného přestupku v „běžném“ správním řízení nepožadovala. Nerozporovala skutečnosti tvrzené policií, nenavrhovala provedení dalších důkazů. Z důvodů výše uvedených se tak argumentace žalobkyně v rámci této žalobní námítky jeví jako ryze účelové tvrzení.
14. K výše uvedenému soud poznamenává, že pachatel přestupku svým podpisem pokutového bloku stvrzuje informace na bloku uvedené dle § 85 odst. 4 přestupkového zákona. Jelikož se jedná o neformální a zjednodušené řízení, neobsahuje pokutový blok snad kromě

ustanovení zákona (které si lze snadno ověřit), žádné informace, které by zásadně ztěžovaly pachateli přestupku pochopení jeho obsahu a důsledků.

15. Soud předesílá, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, z něhož plynou skutečnosti rozhodné pro provedení záznamu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k citovanému zákonu.
16. Zdejší soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že v řízení o námitkách nelze bez dalšího vycházet pouze z oznámení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení, tak tomu však v daném případě ani nebylo. Ze správního spisu je zřejmé, že si správní orgán prvního stupně na základě žalobkyní podaných námitek proti záznamu bodů vyžádal od příslušných správních orgánů k předmětným přestupkům kopie pokutových bloků, shromážděné podklady následně porovnal s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení (srov. str. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí) a svoje zjištění přezkoumatelným způsobem vtělil do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
17. Snaží-li se snad žalobkyně svou žalobní argumentací namítat, že správní orgány v posuzované věci postupovaly v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů, jelikož se nezabývaly způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů, zdejší soud uvádí, že takové žalobní tvrzení nemůže obstát, neboť obsah správního spisu vypovídá o opaku. Správní orgány obou stupňů se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty pro záznam bodů řádně zabývaly, avšak dospěly na rozdíl od žalobkyně shodně k závěru, že popisy přestupkových jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.
18. K výše uvedenému zdejší soud podotýká, že správní orgány jsou povinny zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů do registru řidičů, nikoli však již jejich správností, jak potvrdil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44. Dle citovaného rozsudku správní orgán v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). Rovněž v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, Nejvyšší správní soud potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.
19. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v projednávané věci není podstatné, že správní orgán prvního stupně neměl z důvodu skartace k dispozici pokutový blok ze dne 5. 12. 2006, a o podaných námitkách žalobkyně, zahrnujících i záznam jednoho bodu za tento přestupek, rozhodoval ve vztahu k tomuto přestupku toliko na základě oznámení Městské policie Brno ze dne 8. 12. 2006, č. j. X (soud dodává, že uvedený postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, jak vyplývá např. z rozsudku ze dne

26. 7. 2017, č. j. 6 As 245/2016-44, či ze dne 23. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35). Jelikož byl předmětný záznam jednoho bodu v evidenční kartě řidiče žalobkyně po 12 měsících ke dni 6. 12. 2007 opět odečten, neměl vliv na aktuální záznam 12 bodů v bodovém hodnocení žalobkyně. Ostatně ani sama žalobkyně proti předmětnému záznamu, resp. jemu odpovídajícímu pokutovému bloku, jakkoli nebrojí.

20. Před vypořádáním dalších žalobních bodů musí soud konstatovat, že žalobkyně v rámci námitek proti jednotlivým pokutovým blokům nijak nereaguje na vypořádání odvolacích námitek v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, dle kterého *„uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (jak do značné míry učinil stěžovatel) již proto, že odvolací námítka směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného). Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94-39, SP č. 136).“* Je vhodné připomenout, že citované rozhodnutí je součástí konstantních požadavků Nejvyššího správního soudu na vymezení rozsahu přezkumu, který je realizován v řízení před správními soudy (srov. z poslední doby např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2019, č. j. 1 Afs 75/2019-34, ev. ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018-28, a další).
21. Pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb.) není způsobitelným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že s ohledem na specifičnost blokového řízení nelze posuzovat obsah pokutového bloku s rigidní přísností (srov. např. rozsudek ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015-41). *„Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...] V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, [jedná-li se] o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20). Obdobně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 8/2013-27 uvedl, že *„je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil“.* Uvedení přesného místa spáchání přestupku přitom není z pohledu způsobivosti pokutového bloku pro provedení záznamu bodů v registru řidičů zpravidla podstatné. Je nutno zopakovat, že při provádění záznamu (či soudním přezkumu rozhodnutí o námitkách) již není zkoumáno, zda se řidič daného přestupku skutečně dopustil, proto není ani rozhodné, zda se jej dopustil v místě, kde se jej vůbec dopustit mohl (zda například vůbec šlo o pozemní komunikaci). Pokud řidič souhlasí s rozhodnutím věci v blokovém řízení, podpisem bloku souhlasí se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací, které jsou v něm obsaženy. Místo spáchání přestupku má pro záznam bodů význam pouze tehdy, závisí-li na něm počet zaznamenávaných bodů. Například v případě překročení rychlosti musí být z pokutového bloku zřejmé, zda ke spáchání

přestupku došlo v obci či mimo obec (uvedení či neuvedení ulice či GPS souřadnic již ale nemá na záznam bodů v registru řidičů vliv). I v případě, že by některý údaj chyběl, ale z celku by vyplývaly ostatní důležité okolnosti, nevyvolalo by to jeho nezpůsobilost být podkladem. Ani to však není případ žalobkyně. Zdejší soud je toho názoru, že na předmětných pokutových blocích jsou všechny zákonem stanovené a předtištěné údaje přesvědčivým způsobem vyplněny, a jsou tak způsobilým podkladem pro záznam bodů.

22. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že z pokutových bloků musí být v souladu s § 85 odst. 4 přestupkového zákona patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla v blokovém řízení pokuta uložena. Jsou-li tyto informace zapsány formou zkratkovitých informací, které jsou v kontextu dalších údajů srozumitelné, není zpochybněna způsobilost pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20).
23. Žalobkyně ve své žalobě brojí proti způsobu označení popisu skutku a porušených zákonů v jednotlivých blocích. Namítá nejednoznačné uvedení osoby přestupce, doby spáchání přestupku, místa spáchání přestupku, popisu skutku, právní kvalifikace, výše uložené sankce, data a místa vydání a převzetí daného rozhodnutí, osoby oprávněné rozhodnutí vydat, jejího podpisu a podpisu účastníka.
24. Z pokutového bloku č. L 4083045, série AL/2009, týkajícího se jednání žalobkyně ze dne 24. 4. 2012, vyplývá, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč za přestupek dle § „125c/1/f/bod 3 zák. č. 361/2000 Sb.“. V kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ je uvedeno „11:24 hod 24. 4. 2012; D2 km 38 sm. Bratislava; X Škoda; § 18/3 zák. č. 361/2000 Sb.; R 130/171/165 POLCAM“. Není tedy pravdou, že by ze zápisu vyplývalo porušení § 18, ovšem již ne bod či písmeno, jak žalobkyně tvrdí. Stejně tak je zcela neopodstatněné žalobní tvrzení o absenci údajů o datu a čase spáchání přestupku, jakož i o zkratkovitém uvedení názvu obce, resp. ulice.
25. Z pokutového bloku č. M 4950965, série CM/2010, týkajícího se jednání žalobkyně ze dne 13. 11. 2012, vyplývá, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč za přestupek dle § „125/1 f 5 zák. č. 361/2000 Sb.“. V kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ je uvedeno „v 11:55 hod. 13. 11. 2012, Zlín – Louky, křiž. U Samohýla; nerespektovala signál s červeným světlem STÚJ na semaforu, § 4c a 70/2a z. 361/2000 Sb.“. Není tedy pravdou, že by ze zápisu vyplývalo porušení § 70, ovšem již ne bod či písmeno, jak žalobkyně tvrdí. Stejně tak je zcela neopodstatněné žalobní tvrzení o absenci údajů o datu a čase spáchání přestupku, jakož i o zkratkovitém uvedení názvu obce, resp. ulice.
26. Z pokutového bloku č. C 0794408, série FC/2013, týkajícího se jednání žalobkyně ze dne 30. 7. 2013, vyplývá, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek dle § „125c/1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“. V kolonce „Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno „30. 7. 2013 v 09:21 hod; sil. I/03 Ševětín směr Chotýčany okr. Č. Budějovice; rychlost 90/120/116 km/hod § 18/3 z. č. 361/2000 Sb.; RZ X Škoda Octavia šedá“. Není tedy pravdou, že by ze zápisu vyplývalo porušení § 18, ovšem již ne bod či písmeno, jak žalobkyně tvrdí. Stejně tak je zcela neopodstatněné žalobní tvrzení o absenci údajů o datu a čase spáchání přestupku, jakož i o zkratkovitém uvedení názvu obce, resp. ulice.
27. Z pokutového bloku č. F 1316497, série GF/2013, týkajícího se jednání žalobkyně ze dne 10. 2. 2014, vyplývá, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč za přestupek dle § „125c/1 f, bod 4 zák. č. 361/2000 Sb.“. V kolonce „Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno „10. 2. 2014 v 10⁵⁷ hod, Brno, Černovická 20; Překročení nejvyšší povolené rychlosti

v obci v km/h; Rychlost stanovená: 50; naměřená: 71; po odečtu 68“. I v případě tohoto pokutového bloku žalobkyně tvrdí, že ze zápisu vyplývá porušení § 18, ovšem již ne bod či písmeno. Uvedená námitka svědčí o univerzálnosti námitek žalobkyně, resp. jejím právním zástupcem podávaných. Předmětný zápis na pokutovém bloku totiž explicitně neobsahuje ustanovení § 18 zákona o silničním provozu. K dostatečnosti vymezení skutku a právní kvalifikace v případě tohoto bloku se soud vyjádří níže. Zcela neopodstatněné je i žalobní tvrzení o absenci údajů o datu a čase spáchání přestupku, jakož i o zkratkovitém uvedení názvu obce, resp. ulice.

28. Na všech pokutových blocích je žalobkyně jakožto přestupce jednoznačně identifikována, a to jménem, příjmením, datem narození, případně rodným číslem, adresou místa pobytu, číslem řidičského průkazu, případně i číslem občanského průkazu. Stejně tak je z každého bloku jednoznačně seznatelné místo a datum jeho vydání, stejně jako jméno, případně služební číslo oprávněné úřední osoby blok vydávající, její podpis a podpis žalobkyně. Z žádného z pokutových bloků tedy nemůže vyvstat pochybnost o tom, s kým bylo blokové řízení vedeno ani komu byla pokuta uložena. Stejně tak nemůže být pochyb o identifikaci oprávněné úřední osoby, neboť ta byla v každém z předmětných případů označena jménem, popřípadě konkrétním služebním číslem.
29. Soud je přesvědčen, že správní orgány ve všech výše zmiňovaných případech použily zcela dostačující, přesnou a zákonu plně odpovídající formulaci skutku včetně uvedení data a času spáchání přestupkového jednání a včetně odkazu na příslušné zákonné ustanovení. Ze skutkových vět je naprosto zjevné následující:
 - Žalobkyně jako řidička v jednom případě porušila pravidlo stanovené v § 4 písm. c) ve spojení s § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterých platí, že každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace; a dále, že při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Uvedení přestupkového jednání formulací „*nerespektovala signál s červeným světlem STŮJ na semaforu*“ je zcela postačující. Navíc ve spojení s odkazem na zákonné ustanovení, ve kterém je daný přestupek specifikován, nemůže být pochyb o tom, jaký skutek je žalobkyni kladen za vinu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží pět bodů a takto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Místem spáchání přestupku byla označena konkrétní křižovatka „*U Samohýla*“ ve Zlíně – Louky. Ve spojení s uvedením data a přesného času bylo jednání popsáno natolik jednoznačně, že je zcela vyloučena jeho záměna s jednáním jiným či opakovaný postih pro totéž jednání. Pokud se žalobkyně zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě na místě nebránila, což jsou ostatně podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení, nebyl důvod okolností spáchání přestupku konkretizovat více, než lze dovodit z předmětného bloku. Uvedený pokutový blok byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).
 - Žalobkyně jako řidička v jednom případě porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o

méně než 20 km/h, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Z uvedených číselných údajů vyplývá, že v místě měření byla jako nejvyšší rychlost povolena 50 km/h, žalobkyni bylo naměřeno 71 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o 68 km/h. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Označení místa spáchání přestupku „Brno, Černovická 20“ považuje zdejší soud za zcela konkrétní, není pochyb o tom, že ke spáchání přestupku došlo v obci. Z pokutového bloku je také patrné, že k překročení rychlosti došlo v té části obce, v níž je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Ve spojení s uvedením data a přesného času bylo jednání popsáno natolik jednoznačně, že je také zcela vyloučena jeho záměna s jednáním jiným či opakovaný postih pro totéž jednání. Jednání uvedené ve skutkové větě koresponduje s právní kvalifikací přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. I tento blok proto podle názoru soudu obsahuje právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Tedy i uvedený pokutový blok byl dle zdejšího soudu způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

K absenci ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu na pokutovém bloku zdejší soud uvádí, že ze samotných žalobních tvrzení vyplývá, že žalobkyně neměla pochyb o tom, že jí bylo kladeno za vinu porušení § 18 zákona o silničním provozu. S ohledem na další specifikaci skutku uvedenou na pokutovém bloku (slovní popis skutku, naměřené hodnoty, místo a čas spáchání přestupku včetně odkazu na zákonné ustanovení definující daný přestupek, a tím i porušenou právní povinnost, odpovídající ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) však není o konkrétním ustanovení § 18 pochyb. Ačkoliv tedy v pokutovém bloku není uveden konkrétní odkaz na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, lze bez pochybností dovodit také tuto právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů.

- Žalobkyně jako řidička ve dvou případech porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy
 - v jednom případě překročila nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o více než 30 km/h, a dopustila se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Z uvedených číselných údajů vyplývá, že v místě měření byla jako nejvyšší rychlost povolena 130 km/h, žalobkyni bylo naměřeno 171 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o 165 km/h. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a tyto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Označení místa spáchání přestupku „D2 km 38 sm. Bratislava“ považuje zdejší soud za zcela konkrétní, není pochyb o tom, že ke spáchání přestupku došlo na dálnici, na níž je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 130 km/hod. Ve spojení s uvedením data a přesného času bylo jednání popsáno natolik jednoznačně, že je také zcela vyloučena jeho záměna s jednáním jiným či opakovaný postih pro totéž jednání. Jednání uvedené ve skutkové větě koresponduje s právní kvalifikací přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. I tento blok proto soud hodnotí jako obsahující právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena

pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Tedy i uvedený pokutový blok byl dle zdejšího soudu způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně);

- v jednom případě překročila nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/hod, a dopustila se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Z uvedených číselných údajů vyplývá, že v místě měření byla jako nejvyšší rychlost povolena 90 km/h, žalobkyni bylo naměřeno 120 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o 116 km/h. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Označení místa spáchání přestupku „*sil. I/03 Ševětín směr Chotýčany okr. Č. Budějovice*“ považuje zdejší soud za zcela konkrétní, není pochyb o tom, že ke spáchání přestupku došlo na silnici první třídy mimo obec, na níž je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/hod. Ve spojení s uvedením data a přesného času bylo jednání popsáno natolik jednoznačně, že je také zcela vyloučena jeho záměna s jednáním jiným či opakovaný postih pro totéž jednání. Jednání uvedené ve skutkové větě koresponduje s právní kvalifikací přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. I tento blok proto soud hodnotí jako obsahující právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Tedy i uvedený pokutový blok byl dle zdejšího soudu způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

30. Zdejší soud uzavírá, že všechny pokutové bloky výstižně a jednoznačně popisují okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupků, a to plně v souladu se zněním zákonem stanovených skutkových podstat. Ke všem specifikovaným případům je pak možno k námitkám žalobkyně též konstatovat, že dostatečným a jednoznačným způsobem, a to zejména s ohledem na povahu předmětných přestupků, jsou v dotčených blocích specifikována i místa jejich spáchání. Všechny bloky též obsahují zcela srozumitelné a pochopitelné vymezení použité právní kvalifikace. Na rozdíl od žalobkyně má zdejší soud za to, že provedený zápis poskytuje jednoznačný odkaz na právní kvalifikaci protiprávního jednání. To, že jako členění právních ustanovení bylo použito lomítko nebo jen mezera na místo označení „odst.“, „písm.“, „bod“, jasně vypovídá o neformální povaze blokového, resp. příkazového řízení na místě, často vedeného v improvizovaných podmínkách. Nelze proto po úřední osobě požadovat, aby striktně dodržovala úplné či zkrácené citace právního předpisu, jak jsou běžně užívány v písemném styku. Použitý popis skutku ani jeho právní kvalifikace dle názoru zdejšího soudu nemohou vzbuzovat v žalobkyni žádné pochybnosti o tom, jaký přestupek spáchal.
31. Nutno podotknout, že žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem netvrdila, že by se toho kterého jednání nedopustila. Brojila vždy obecnými námitkami toliko do formálních náležitostí podkladových rozhodnutí, často převzatými z obdobných žalob adresovaných soudu, aniž by námitky zasadila do konkrétních skutkových okolností svého případu, popřípadě argumentovala nedostatečností takových popisů skutků, které nebyly obsaženy v předmětných pokutových blocích - viz v odvolání a žalobě napadané označení „*RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, či „*jízda na červenou aj.*“, jež v dané věci, jak plyne z výše citovaného znění pokutových bloků, nebyly užity. Stejně tak

z odkazů žalobkyně na pokutové bloky č. G 1498901 a F 0832677, či snad C 1404971 není zřejmá žádná spojitost s právě projednávanou věcí.

32. Ostatní argumentace žalobkyně týkající se důvodů, pro které nepovažuje rozhodnutí vydané v blokovém řízení za způsobilý podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, je veskrze obecná, použitelná pro jakékoliv případy, jejichž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Takováto tvrzení obecného charakteru bez upřesnění, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí, jsou tvrzeními z povahy věci nedůvodnými (příkladmo lze uvést souhrnné tvrzení žalobkyně o tom, že *„není přesně zajištěna doba spáchání přestupku, kdy zde není přezkoumatelným způsobem uvedena doba spáchání přestupku, údaje o datu a čase spáchání přestupku nejsou uvedeny, jsou vlivem zápisu nečitelné, nejsou uvedeny kompletně“*, což je tvrzení zcela obecné bez jakékoli konkretizace, přičemž jeho jednotlivé části se navíc vzájemně vylučují, navíc jak vyplývá z výše uvedené citace pokutových bloků, doba spáchání přestupku byla na všech pokutových blocích uvedena zcela jednoznačně, konkrétně, srozumitelně a čitelně).
33. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do karty řidiče žalobkyně a žalobní námitku, kterou žalobkyně zpochybnila způsobilost podkladů pro záznam bodů, resp. o tom, že způsobilost podkladů nebyla správními orgány posouzena, shledal nedůvodnou.
34. Důkazy navržené žalobkyní, které nejsou součástí správního spisu (rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. X; pokutové bloky č. C 1404971, G 1498901, F 0832677) krajský soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť by nemohly přispět k dalšímu objasnění skutkového stavu věci. Pro posouzení věci byl rozhodný obsah správního spisu, zejména pak obsah jednotlivých pokutových bloků.

IV. Shrnutí a náklady řízení

35. Ve světle výše uvedeného zdejší soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v mezích své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádaly se vznesenými námitkami žalobkyně proti provedeným záznamům bodů. Závěr správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do karty řidiče žalobkyně je dle zdejšího soudu zcela v souladu se zákonem a judikaturou. Všechny předmětné pokutové bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich řádně identifikována, spáchaná jednání jsou popsána sice stručným, ale zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností (včetně přesného popisu místa a doby spáchání přestupkového jednání), tak odkazem na příslušná ustanovení zákona. Všechny předmětné pokutové bloky jsou též podepsány žalobkyní jakožto přestupcem. Zdejší soud proto neshledal žalobu důvodnou, v důsledku čehož ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. září 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu